

A vintage-style photograph of a city street, possibly New York City, with a pair of red high-heeled shoes in the foreground. The street is lined with buildings, and there are signs for 'Milk', 'CINEMA', and 'CANTO'. The shoes are red, pointed-toe pumps with high heels, one slightly behind the other. The overall color palette is muted, with a teal/green tint to the background and a dark, reddish-brown tint to the foreground where the shoes are.

J.D. ROBB

KRUTÁ ROZKOŠ

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

DESPERATION IN DEATH

vydaného v roce 2022 nakladatelstvím

St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing

Group, přeložil

Zdík Dušek

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-151-8

*Prosté dítě,
jež lehce dýchá
a života je plné –
co by mělo vědět o smrti?*
– William Wordsworth

Vzdejte se naděje, všichni, kdož vchážíte.
– Dante Alighieri

1. kapitola

Když uzavřely dohodu, věděly, že riskují smrt. Ale jejich život – pokud se tak dá nazvat existence v rámci Akademie rozkoše – zase tak velkou výhru nepředstavoval.

Jistě, dostávala tři jídla denně – jako podle zatracených hodinek. V noci měla kde spát – v deset hodin večerka! Měla čisté oblečení, a dokonce i ohavná uniforma představovala zlepšení oproti tomu, co si vyžebřala nebo ukradla v době, kdy svoboda nebyla jen pouhé slovo.

Ve škole je z větší části učili nesmysly, ale potají se těšila na hodiny francouzštiny. Tetička (vrchní mrcha) tvrdila, že znalost druhého jazyka pomáhá vytvořit kultivovanou, elegantní ženu.

Nic z toho však nevyvažovalo skutečnost, že se nena-dechla venkovního vzduchu už... Nedokázala to spočítat přesně, ale unesli ji těsně před Vánoci, kdy byla na ulicích přímo mega žeň.

Tak jí taky dostali, protože... ano, byla možná trochu neopatrná.

Holka, kterou přivedli před týdnem, tvrdila, že je květen – možná –, ale ještě měla popletený mozek z orientace. Navíc byla hodně mladá – asi sedm nebo osm let – a dost brečela.

Nepřipadalo jí možné, že tady strávila už celou zimu i jaro. Někdy v noci, za tmy, se jí ale v paměti všechno rozostřílo a ona měla pocit, jako kdyby na Akademii prožila celý život.

Budíček přesně v sedm! Ustlat si postel, jinak dostane černou tečku. A za deset černých teček jí čekala hodina v medi-tační kóji.

Osprchovat se, obléknout se – k tomu patřila i úprava vlasů a líčení vhodné k dennímu programu. Snídaně přesně v osm. Pokud dorazí pozdě, černá tečka. Špatné stolovací návyky vedly k rychlému dloubnutí elektrohůlkou nebo ještě něčemu horšímu.

To všechno okusila na vlastní kůži, než se naučila předstírat.

Za dnů, kdy musela nosit uniformu, ji čekaly vyučovací hodiny, jako byla francouzština, lekce zdvořilé konverzace, chování, styl, osobní hygiena, péče o pleť a vlasy a taky udržování tělesné hmotnosti.

Každý týden ji měřili, vážili a hodnotili. A pak následoval den v salónu, ať jste chtěly, nebo ne.

Při prvních dvou příležitostech ji museli připoutat a podat jí uklidňující prostředek, než se pustili do odstraňování nedokonalostí – skvrn, mateřského znaménka na stehně. Než jí vybělili zuby a něco s nimi provedli, aby je narovnali – bolelo ji to pak ještě několik dní.

Ale den, kterého se bála nejvíc? Intimní praktiky.

Někdy je „učila“ jiná žena, absolventka Akademie – jak se správně svlékat, nebo jak svlékat někoho jiného.

Vysloužila si dloubnutí elektrohólí a celý den v meditační kóji, protože vrazila instruktorce jednu pěstí, když na ni sáhla.

Jindy je „učil“ muž, a to bylo ještě horší, protože pak jste se musely dotýkat i vy jeho.

Nutili vás dělat různé věci – kromě vaginálního sexu. Pokud vás kvůli tomu museli svázat, řekli, že to poslouží jako další lekce. Některé majitele baví, když partnerky svazují.

Někdy vás dali dohromady s jinou studentkou, protože někteří majitelé jsou ženy, nebo je vzrušuje sledovat dvě dívky spolu.

A tak se seznámila s Minou.

Ležela nahá v posteli a kamery všechno natáčely kvůli hodnocení. Dorian vzdorovala, odvracela obličej před Mininými rty.

Mina ji jednoduše zalehla a přitiskla rty k Dorianině uchu. „Taky to nesnáším. Nenávidím to,“ řekla, otřela se svým tělem o Dorianino a zasténala. „Předstírej, že se ti to líbí, pak bude dřív po všem. Musíš se v duchu stáhnout na nějaké jiné místo, musíš předstírat, že to nejsi ty. Protože nejsi.“

„Slez ze mě.“

„Pak obě skončíme v té zatracené kóji. Teď se polož ty na mě. Dej mezi nás ruku – prostě ji tam dej a já se udělám. To od nás chtějí.“

Překulila se a stáhla Dorianinu ruku dolů – byla silnější než vypadala. Začala se zmítat, vydávat hlasité steny a prudce otáčet hlavu ze strany na stranu.

K Dorianině ohromení ji nakonec Mina objala nohama a začala o sebe třít jejich intimní místa. „Předstírej,“ zasykla. „Teď, předstírej to. A budeme mít pokoj.“

Bylo to pokořující, to ano, ale lepší než se nechat svázat, dloubat elektroholí nebo zavírat do kóje.

A tak vykřikla jako Mina, a jestli jí přitom vyteklo z očí pár slz z ponížení, nezáleželo na tom.

„Dobrá práce.“ Tetička vstala z pozorovacího křesla. „Velice dobrá práce, obě.“

Praktikantka 232, jak jsem očekávala. Praktikantka 238, výrazné zlepšení. Dostatečně velké, abych umazala jednu černou tečku. Existuje naděje, že tě povýšíme z kategorie Jen pro svazování.“ Významně se odmlčela.

„Děkuji, Tetičko,“ pronesla Mina poslušně a nenápadně štípala Dorian.

„Děkuji, Tetičko.“

„Nemáte zač. Teď se pořádně osprchujte. Můžete strávit deset minut v relaxační zóně, než se půjdete obléknout na večeři.“

Sprchy v zóně intimity byly opravdu přepychové – aspoň malá výhoda. Všechno samozřejmě zabíraly kamery, protože k drobným výhodám nikdy nepatřilo soukromí.

Tekla tu nicméně horká voda, až z ní stoupala pára.

Zatímco si nanášely na vlasy šampon, Mina ji potichu oslovila.

„Jsem Mina. Jsem tu šest měsíců a deset dní. Myslím.“

„Dorian. Nevím to jistě, asi tak pět měsíců.“

„Viděla jsem tě v některých hodinách. Musíš líp předstírat. Jestli se budeš pořád nechávat zavírat do kóje, omamovat léky nebo krotit elektrošoky, nikdy odtud neutečeš.“

„Odtud se nedá utéct. Zkoušela jsem to. Hledala jsem způsob.“

„Když existuje cesta dovnitř, existuje i cesta ven.“ Střelila po Dorian pohledem, zatímco si vpravovala do dlouhých zrzavých vlasů kondicionér. „Pracuju na jednom plánu, ale myslím, že jsou k němu potřeba dvě.“

Usmála se a nalila si na růžovou houbičku trochu gelu. „Ve francouzštině jsi vážně dobrá,“ řekla normálním hlasem.

Jelikož Dorian stačilo jemně napovědět, pokrčila rameny. „Francouzština mě opravdu baví. Zdvořilá konverzace je děsná otrava.“

„Není to zase tak hrozné a konverzovat je prima. Víš, třeba bys mi mohla pomoci s francouzštinou a já tobě zase s ostatními předměty. Když se zlepšíme, budeme moct trávit víc času v relaxační zóně, což je totálně super.“

Dorian to znělo nudně, ale opět pokrčila rameny. „Asi jo. Smí se to?“

„Tetička mě nechává pomáhat jedné praktikantce se čtením, takže nejspíš ano. Zeptám se.“

„Jo, zeptej. Líbíš se jí.“

„Jsem sympatačka.“ Minin pohledný, široký obličej se rozzářil úsměvem, který jí ale nedosáhl až k očím. „A jsem ráda, když se lidem líbím. Jednoho dne budu mít pána, kterému se taky budu líbit, bude mi dávat krásné šaty a spoustu orgasmů. Nemůžu se dočkat!“

Dorian na ní viděla, že lže. Mina chtěla pryč, stejně jako ona.

A tak uzavřely spojenectví.

Podle Dorian neměly nic moc společného.

Sama byla černoška – z větší části – a Mina naopak skrz-naskrz bílá. Ze zmínek v rozhovorech se o ní dozvěděla, že dřív bydlela v pěkném domě na předměstí Filadelfie.

Unesli ji, když se vracela domů po fotbalovém tréninku ze školy. Ze soukromé školy. Měla mladšího bratra, oba rodiče, čtyři prarodiče a tři nejlepší kamarádky. Měla i něco na způsob přítele.

Dorian před únosem žila několik měsíců na ulicích. Utekla od tyranské matky, jejích střídajících se idiotských partnerů a z mizerné špeluňky ve Freeholdu.

Do New Yorku se dostala jen pár týdnů před únosem a teprve se v něm rozhlížela. Našla tu svobodu, a najednou bum, probírala se připoutaná k posteli na Akademii.

Nejdřív si myslela, že je v nemocnici, protože to vypadalo na zdravotnické zařízení.

Tetička ji vyvedla z omylu.

Měla dojem, že s Minou pocházejí každá z jiné planety. Ale něco měly i společného. Nenávisť k Akademii a zoufalou touhu téct. A dobrý mozek.

Během následujících týdnů spojenectví přerostlo v přátelství.

Dorian se naučila předstírat a zjistila, jaké to má výhody.

Dostávala pochvaly a malé odměny. A ještě lepší bylo, že pronikavé oči instruktorů, strážných, vychovatelek a Tetičky se neupíraly tak často jejím směrem.

Získala si jejich důvěru. Ne tak velkou, jakou měla Mina, ale stačila. Pokud v její přítomnosti někdo pronesl něco neopatrného, uložila si to do paměti a později to řekla Mině.

Mina dělala totéž. A kousek po kousku sestavily plán Akademie. Jen v duchu, ale hlavy jim fungovaly dobře.

Potom Mina zjistila, že tu jsou tunely.

„Číslo 264 spáchalo sebevraždu. Nebo každopádně je mrtvá. Oběsila se na prostěradle.“

Dorian cítila pálení na hrudi. „Která to byla?“

„Jedna z těch novějších. My máme větší štěstí, protože jsme ve skupině Krásek a neubližujou nám tolik jako Služebnicím a Otrokyním. Včera jsem byla na speciálním hodnocení u Tetičky v kanceláři a jeden ze strážných přišel ke dveřím. Tetička vyšla ven, ale poslouchala jsem.“

„Kdyby tě přistihla...“

„Nepřistihla a v její kanceláři nejsou kamery. Tetičku nikdo nesleduje. Říkala, že mají po večerce odvézt tělo výtahem číslo tři dolů do tunelů a do krematoria. Ta mrtvá holka prý byla stejně pouliční krysa a jen na ni mrhali časem a zdroji.“

Pálení na hrudi se změnilo v učiněný oheň. „Jednou ji zabiju.“

„Dorian, vzpamatuj se. Tunely. To bude určitě cesta ven.“

„Do výtahů potřebuješ kartu.“

„A tady vstupuješ do hry ty. To přece umíš, ne?“

Možná opravdu na ulicích okrádala turisty – a možná trochu zveličovala svoje dovednosti –, ale tohle bylo jiné.

„Ty chceš, abych štípla kartu do výtahu?“

„Bez toho plán nevyjde.“ Z Mina sálala naprostá a nakažlivá sebedůvěra. „Obstaráš ji těsně před večerkou.“

„I kdybych ji obstarala, v našich pokojích fungovat nebude. Na noc nás zamykají.“

„Dnes večer ne. To zařídím já. Ty sežeň kartu a v půl jedenácté sjeď výtahem na ošetřovnu. Tam mě vyzvedneš, sjedeme až dolů a utečeme.“

Už mluvily příliš dlouho, ale Mina riskla ještě minutu. „Musíme se odtud dostat, Dorian. Říkala jsem Tetičce, jak moc chci pěkného pána, který by mi kupoval krásné věci, a ona odpověděla, že se blíží aukce. Že už nebudu muset čekat dlouho. Prodají nás. Musíme utéct hned.“

Prodají nás, pomyslela si Dorian. Žádné další předstírání a žádná Mina, která by jí ho pomohla zvládnout.

„Obstarám tu kartu.“

„V půl jedenácté, ošetřovna. Snědla jsem něco, co mi nesedlo.“

Nepřipadalo jí to skutečné. Celé měsíce snila o útěku a plánovala ho. Ale teď dokázala myslet jen na to, jak je potrestají, pokud je chytí.

A nejspíš nešlo o *pokud*, ale o *až*.

Ale musely to zkusit. Musely, jinak je Tetička prodá jako... jako čokoládovou tyčinku v supermarketu.

Pochopitelně věděla, že její předky prodali do otroctví, a když ještě chodila do školy, učila se o celé zatracené válce, která se kvůli tomu vedla.

Ale tohle byl rok 2061, proboha! Lidi nemůžou jen tak prodávat jiné lidské bytosti.

Jenže to dělají. Dělají to.

Bylo jí z toho zle a polévalo ji horko – jako kdyby měla horečku a doopravdy potřebovala na ošetřovnu.

Ale připomněla si, že má na něco talent. Byla šikovná kapesní zlodějka. Uměla oběti vytáhnout z kapsy, co potřebovala, a jít dál, jako by se nechumelilo.

Patnáct minut před večerkou Dorian klusala chodbou ke svému pokoji, s malým balíčkem v ruce. Jelikož běháním porušovala pravidla, věděla, že ji vychovatelka zastaví a dá jí trestný bod a varování.

„238!“

Dorian se s bušícím srdcem zastavila.

„Běhání po chodbách, jeden trestný bod. Kolikpak jich tentokrát máš?“

„Tři. Moc se omlouvám.“

„To bys taky měla. Co to neseš?“

„Hygienické potřeby, madam.“ Dorian nevinně zvedla balíček obsahující ruličku toaletního papíru, tubičku tekutého mýdla a pleťový krém.

Ve chvíli, kdy vychovatelka – statná žena s elektroholí za opaskem – popadla balíček, Dorian se k ní o pár centimetrů přiblížila a se zvoněním v uších vytáhla z ženiny levé kapsy u saka elektronickou kartu.

„Chystala jsem se do postele a všimla jsem si, že mi chybí hygienické a pleťové potřeby. Musela jsem...“

„To jsou dva trestné body, 238. Druhý za nedbalost. A budou tři, pokud při večerce nebudeš ve svém pokoji, připravená spát.“

„Ano, madam. Děkuji.“

Poslepu došla do svého pokoje – cely, opravila se v duchu. A silou vůle se udržela, aby se nerozklepala dřív, než za sebou zavřela dveře.

Připravila se na noc jako obvykle, protože ta mrcha jí mohla přijít zkontrolovat. Ale pod ohavnou noční košilí si nechala oblečení.

Když zablikalo světlo – šlo o znamení, že se za minutu bude zhasínat –, vlezla si do postele a vytáhla si přikrývku až k bradě.

A jak se obávala, dveře se otevřely.

Vychovatelka vykročila k posteli a v Dorian se vzdmul strach.

Ona to ví! Ví to!

Žena na ni shlížela škodolibýma očima – Dorian připadaly jako oči netvora. Připravila se na palčivý oheň elektrického šoku.

Vychovatelka se jí ale jen chvíli dívala do obličeje a pak jí přejela prstem po líci.

Sevřela rty do úzké čárky, přikývla a beze slova vyšla ven.

Dorian uslyšela cvaknutí zámku. A světla zhasla.

Rozechvěle ležela ve tmě a zírala na tlumeně osvětlené číslice na stropě.

22.00

Vychovatelka to neví. Neví to. Zatím.

Dorian sledovala, jak se čísla mění, minutu po minutě, a představila si, jak vychovatelka – netvor kontroluje všechny dveře. Na tomhle patře jich bylo osmadvacet. Pak přejde po schodech – prosím, bože, ať se tentokrát nerozhodne jet výtahem – do dalšího patra. Nejspíš.

Musela tu být další podlaží s dalšími pokoji, protože při vyučovacích hodinách napočítala přinejmenším šedesát praktikantek. A odhadovala, že neviděla všechny. Na tomhle patře byly Krásky. Pak tu ale byly ještě Služebnice, Otrokyňe a Rodičky.

Jelikož žádná z cel nebyla zvukotěsná – chtěli vás slyšet –, poslouchala, jestli k ní nedolehnou hlasy, kroky, poplach, jakékoliv zvuky.

Těžké dveře na schodiště se zaklaply. Dorian zavřela oči, z nichž jí vytékaly slzy.

Vychovatelka o tom pořád neví.

Mina se na úzkém vyšetřovacím lůžku na ošetřovně překulila ke straně, strčila si prsty do krku a pozvracela zdravotní sestře boty.

„No tak, 232!“

„Omlouvám se.“ Přidala několikrát žalostné zasténání. „Omlouvám se.“

Sestra jí vrazila do rukou nádobu. „Jestli budeš potřebovat ještě zvracet, použij tohle. Zůstaň tady!“

Dveře na ošetřovnu se zamykaly – léky, zásoby, všechno se zamykalo –, tak kam by šla?

Zasténala, zatajila dech, znovu zasténala. Potom vyskočila na nohy a přeběhla k počítači na stole. Sestra ji před chvílí musela zapsat do systému, takže nepotřebovala heslo.

Při hodinách informatiky na své staré škole dávala pozor a měla kamaráda, který se v elektronice vyznal. Věděla, co musí udělat.

Otevřela aplikaci, která ovládala zámky jednotlivých dveří, a odemkla Dorianiny. V duchu se pomodlila a otevřela zásuvky.

Sestra žvýkala. Pořád.

A opravdu, byl tu balíček žvýkaček. Mina si dvě vzala, začala horečně žvýkat a odběhla zpátky k vyšetřovacímu stolu.

Stačila si ještě zasunout žvýkačku pod tvář, ale to už se sestra vrátila – s jinými botami na nohách.

„Moc se omlouvám, sestřičko. Omlouvám se, ale už se cítím mnohem líp. Jsem jenom hodně unavená a slabá, ale žaludek už mě nebolí.“

Sestra něco zabručela, změřila jí teplotu a zkontrolovala tep.

Mina věděla, že jí kůže pokrývá lepkavý pot – ale to bylo strachem a vzrušením.

„Nepotáhnu se s tebou nahoru, aby se pak někdo s tebou musel táhnout zpátky sem, jestli se ti to vrátí. Zůstaneš přes noc tady.“

„Chci se jenom vyspat.“

Sestra jí pomohla na nohy a Mina se o ni opírala, když kráčely chodbou k pokoji pro nemocné. Byl o polovinu menší než její pokoj nahoře – obsahoval jen lůžko a kolečkové křeslo.

U dveří se Mina zapotácela, opřela se o sestru ještě víc a zakryla si ústa dlaní. Nenápadně do ní vyplivla žvýkačku.

„Myslela jsem...“ Vydechla a přilepila žvýkačku na zámek. „Falešný poplach. Trochu se mi zhoupł žaludek, ale ne tak jako předtím.“

Sestra ji svalila na postel a do minitabletu, který vytáhla z kapsy, zaznamenala pobyt na ošetřovně. Pak postavila vedle lůžka kbelík.

„Jestli budeš potřebovat na záchod nebo zvracet, použij tohle. A jestli budeš potřebovat ošetřit, zmáčkní tlačítko vedle postele. Neobtěžuj mě, pokud to nebude opravdu nutné. Jasně?“

„Ano. Jsem hrozně unavená, chci jenom spát.“

„To je pro tebe snadné. Já musím ještě uklidit to, cos po sobě nechala. Světla na deset procent,“ přikázala sestra. „Aby ses trefila do kýble.“

Vyšla ven.

A jelikož Mina neměla hodinky, odpočítávala jednotlivé minuty.

Sestra musela dojít pro čisticí prostředky, setřít zvratky a pak si nejspíš půjde umýt boty. Měla tu místnůstku s polohovacím křeslem a obrazovkou.

Možná se nejdřív posadí ke stolu a sepíše zprávu o Minině nevolnosti, ale v takovém případě by seděla čelem k monitoru, ne k proskleným dveřím.

Mina tiše vstala a přešla ke dveřím. Přiložila k nim ucho, ale nic neslyšela.

Teď, nebo nikdy, řekla si a opatrně je pootevřela.

Neozval se žádný poplach, a tak sejmula žvýkačku ze zámku a vyplížila se na chodbu. Sestra seděla u stolu a v Mině se všechno svíralo.

Zavřela za sebou dveře – zámeček cvakl. Mině ten zvuk připadal hlasitý jako exploze, ale sestra se ani neohlédla od monitoru.

Mina se rozběhla k výtahu.

„No tak, Dorian. Prosím, prosím, prosím.“

Jestli Dorian nepřijede...

Ne, ne, ona přijede. Musí. Musely se odtud dostat a jít na policii. Musí zavolat mamce a tátovi. Přijedou pro ni. A pro Dorian taky.

Budou v bezpečí a všichni tihle hrozní lidé skončí ve vězení.

Ale minuty ubíhaly.

Co když se ji sestra rozhodne zkontrolovat? Co když se udělá špatně nějaké jiné dívce a vychovatelka ji přivede sem? Co když Tetička...

Uslyšela hukot výtahu a instinktivně couvla. Horečně se rozhlédla po nějakém úkrytu.

Pak se ale narovnala. Jestli se dveře otevřou a neuvidí za nimi Dorian, stejně bude po všem. Čekal by ji trest, bití, pobyt v kóji. Prodají ji na aukci jako... jako obraz nebo nějaký nóbl náhrdelník.

Jako věc. Nebude žít jako věc.

Když se dveře otevřely, málem vykřikla. Zakryla si ústa dlaní a skočila do kabiny k Dorian.

Zapomněla na žvýkačku a stiskla jí ruku.

„Co to sakra...“

„Promiň. Žvejka. Použila jsem ji na zámek. PS? Podsklepení, ne? To musí být ono.“ Mina stiskla tlačítko.

Ke vstupu do tohoto podlaží je třeba autorizace.

Obě nadskočily třicet centimetrů vysoko.

„Elektronická karta. Zkus elektronickou kartu. Musí to fungovat. Prostě musí.“

Dorian si sevřela zápěstí, aby zklidnila ruku, a přešla kartou před čtecím zařízením. Mina znovu stiskla tlačítko.

Autorizace ověřena.

Výtah začal sjíždět.

„Někdo tam může být,“ řekla Dorian. „Co uděláme, jestli tam někdo bude?“

„Nevím. Dáme... dáme se na útěk, nebo se pokusíme bojovat. Já nevím. Už jsme se dostaly takhle daleko. Panebože, panebože, asi jsem nikdy doopravdy nevěřila, že se dostaneme takhle daleko, takže nevím.“

Trvalo to celou věčnost, nebo jim to tak aspoň připadalo. Za jízdy se navzájem objímaly.

Pak se dveře otevřely a ony – stále v objetí – vyšly do tlumeného světla.

„Vážně je to tunel.“

„Vede oběma směry.“ Dorian ukázala doprava a pak doleva. „Kudy se dostaneme ven?“

„Musíme si vybrat. Vyber ty. Já snad budu zase zvracet.“

Dorian se obrátila doprava. „Měly bychom běžet. Možná nám nezbyvá moc času. Vychovatelka může co nevidět potřebovat kartu.“ Zastrčila ji do zadní kapsy pro případ, že by ji ještě musely použít. „Možná si bude myslet, že ji ztratila, ale možná si dá dvě a dvě dohromady.“

Chytily se za ruce a daly se do běhu. Na chodbě se zvuky rozléhaly ozvěnou, a tak se spolu domlouvaly šeptem.

Potom se chodba rozdělila na dvě.

Zastavily se. „Tentokrát vyber ty,“ řekla Dorian.

„Minule jsme šly doprava, tak teď půjdeme doleva,“ rozhodla Mina. „Musí to někam vést, protože sem odnesli tu holku. Půjdeme zkrátka pořád dál, dokud se neocitneme venku. Pak musíme zjistit, kde jsme. Ty jsi byla v New Yorku, já v Devonu. Teď můžeme být kdekoliv. Až budeme venku, zjistíme, kde jsme, a musíme se dostat někam, odkud můžu zavolat rodičům. A policii.“

„Policii? Ale...“

„Pomysli na všechny ostatní, Dorian.“ Mininy mírné oči zaplály v tlumeném nažloutlém světle ohnivým odhodláním. „Musíme myslet na všechny ostatní holky.“

Dorian je litovala, ale instinkty jí říkaly, že by odtud měla jednoduše vypadnout a utéct.

„Rodiče budou vědět, co dělat,“ ujistila ji Mina. „Přijedou pro nás, ať jsme kdekoliv. Hrozně se mi po nich stýská, i po mém hloupém mladším bráchovi. Já vím, že bývá pekelně otravný, ale ne pořád. A někdy mě štvou i rodiče. Chci říct, že nic nechápou. Ale nikdy jsem se nebála, až na té Akademii. Nikdy mi neubližovali. A tvoje mamka...“

„Ta není jako oni.“

„Jsi pryč tak dlouho. Určitě si dělá starosti. Určitě...“

„Není jako tvoji rodiče, jasný?“ V Dorian všechno ztvrdlo – na chvíli dokonce ustoupil do pozadí i její strach. „Já se bála často. A ubližovala mi, kdykoliv se jí zachtělo. Jestli půjdeme za poldama, pošlou mě zpátky k ní, dají mě do pečovateláku nebo do náhradní rodiny. To jsem mohla rovnou zůstat tady.“

„To neříkej. Moji rodiče se postarají i o tebe, slibuju. Přísahám. Nikdo s tebou nezamete. Nedovolí to. A nedovolí, aby těmhle... těmhle hajzlům dál procházelo, co tady dělají.“

Dorian se nedohadovala a jen pokrčila rameny. Mina byla chytrá, ale o reálném světě nevěděla skoro nic.

„Slyšelas to?“ Dorian sevřela Mininu ruku jako ve svěráku. Dolehly k nim hlasy a kroky.

„Blíží se. Musíme běžet.“

„Ne, ne, uslyší nás,“ zasykla Mina. „Jako my slyšíme je. Půjdeme dál, podél stěny. Půjdeme dál, ale potichu, hlavně potichu. Podívej, podívej se támhle. Na stěně je žebřík. Vystoupáme nahoru, ne? Musí to být cesta ven.“

Mina k němu dospěla a chytila se ho. „Je na něm kryt. Budeme ho muset odsunout. Opatrně, je trochu kluzký.“

Společně se vmáčkly na úzký žebřík.

„Není těžký. Já jsem vyšší, nech to na mně.“ Dorian zaskřípala zuby a zabrala. „Jde to. Už to bude.“

Ve chvíli, kdy oběma rukama odsunula kovový kryt, jí uklouzly nohy. Mina se ji pokusila zachytit, ale Dorian spadla, uhodila se o příčku do kolena a cítila, jak se jí po dopadu na beton podlamuje kotník.

Potlačila bolestný výkřik a Mina ji vytáhla zpátky nahoru. „Jsi v pořádku, jsi v pohodě. Vidím světlo. Musíme nahoru. Blíží se.“

Postrčila Dorian nahoru a stoupala za ní. „Honem. Musíš si pospíšet.“

Bolestí se jí dělalo zle a točila se jí hlava, ale stoupala. A vystoupala do prudkého lijáku a burácejícího hromobití.

Mina se vynořila za ní a dostrkala kryt zpátky na místo.

Za bouře kolem sebe viděly shluk zchátralých a opuštěných budov, dvě rezivělá auta na štěrkovém prostranství, z něhož vyrážel plevel, hromadu polámaných prken a spoustu odpadků.

Páchlo to tu jako rozbitý recyklér plný shnilého ovoce.

V dálce za provazci deště ale zářila světla.

„Tudy!“

„Já nemůžu běžet, Mino. Sotva dokážu chodit. Asi jsem si něco zlomila.“

„Opři se o mě. Jestli se dostaneme k těm světlům...“

Zmlkla, protože kryt za nimi se pohnul. Objala Dorian kolem pasu a dovedla svou přítelkyni k hromadě starého dřeva.

„Schováme se,“ zašeptala. „Zůstaneme schované, dokud neodejdou.“

Z otvoru se vysunul nějaký muž a oslovil někoho pod sebou. „Na zemi a na žebříku je krev. Jedna z nich je zraněná.“

Jako druhá se vynořila vychovatelka. „Doufám, že to je ta mrňavá mrcha, co mi šlohla kartu. Za to zaplatí.“ Promočená na kůži promluvila do videofonu. „Našli jsme místo, kudy se dostaly ven, a jedna je zraněná.“

Muž doplnil konkrétní místo a pokyny, ať pošlou další lidi. Ve chvíli, kdy přikazoval, ať přijedou dodávky, aby zahájily pátrání v okolních ulicích, vystoupala z otvoru třetí postava.

„Nedostaly se daleko,“ ohlásil muž. „Byli jsme minutku za nima. Rozdělte se a najděte ty mrchy.“

„Najdou nás,“ zašeptala Mina Dorian do ucha. „Odlákám je pryč.“

„Ne!“

„Dokážu běžet rychleji než ty a hustě přší. Snad se mi podaří udělat si náskok. Zůstaň tady a buď potichu. Budu se chovat, jako bys byla se mnou, takže tě přestanou hledat tady. Pošlu pomoc.“

„Nesmíš...“

Mina zvedla odlomený kus dřeva s ostrou hranou a odhrnula si z obličeje zplihlé vlasy. „Zůstaň tady. Dostaly jsme se ven, Dorian, a už se tam nevrátíme.“

Naposledy jí stiskla ruku. „Jsme spolčnice,“ zašeptala a dala se do běhu.

„Támhle! Jednu vidím!“

„Utíkej, Dorian!“ zaječela Mina. „Běž dál! Nezastavuj se!“

Dorian pevně zavřela oči. Už několikrát v životě se zkoušela modlit, a nikdy to nezabralo. Teď to ale zkusila znovu, tak vroucně, jak jen dokázala.

Slyšela výkřik a potom zaječení. Mina? Instinktivně se zvedla na nohy a podařilo se jí udělat jeden rychlý krok, než se jí podlomila noha. Hlavou se tvrdě udeřila o prkno, až měla mžitky před očima. Pak všechno zčernalo.

Tetička stála pod černým deštníkem a shlížela na mrtvé tělo. Praktikantka, do níž vkládala tolik času a úsilí,

o nadějích nemluvě, ležela jako zmuchlaný promáčený hadr, probodnutá ulomeným kusem dřeva jako oštěpem.

Teď už není k ničemu, pomyslela si. K ničemu.

„Nikde ani stopa po tý druhý.“ Vedle ní stál šéf bezpečnostní služby. „Je to pěkněj průser. Promluvim si se svejma lidma a sepíšu podrobnou zprávu. Chcete, abysme ji odnesli do krematoria?“

„Ne. Číslo 238 může jít na policii. Nemá to v povaze, ale pro případ, že to udělá, obrátíme tohle proti němu. Ať ta idiotská sestra vezme poslední krevní vzorek čísla 238. Až poldové najdou tělo, kde ho necháte, bude na něm jeho krev. A oblékněte ji do toho, co měla na sobě, když jsme ji získali. Naložte ji do dodávky a postarejte se o to ještě dneska v noci.“

„Ano, madam.“

„Pošlu vám přesné pokyny. Nechci už žádnou nedbalost, rozumíte?“

„Naprosto.“

„Pitomá, nevděčná mrcha.“

Tetička ušetřila tělu vzteklý kopanec a odkráčela.

2. kapitola

Když se Dorian probrala, v hlavě jí duněla bolest jako sbíječka. Koleno měla ztuhlé a bolavé, stejně jako žaludek. Netušila, kde je ani co se stalo. Několik děsivých okamžiků dokonce nevěděla, kdo je.

Pokusila se zvednout do sedu, ale zatočila se jí hlava, a tak zůstala ležet. Páchlo to tu a země byla tvrdá a hrbolatá. V kotníku jí pulzovala bolest.

Snažila se vybavit si poslední věc, kterou si pamatovala, ale nedokázala to, a tak se soustředila na to, co věděla.